

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j.: OAM-132/LE-LE05-LE05-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j.: OAM-132/LE-LE05-LE05-2020, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl zjištěn skutečný stav věci s ohledem na konkrétní okolnosti případu, žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, napadené rozhodnutí není přesvědčivé, nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nebyly provedeny nezbytné důkazy, napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění, v případě jeho vycestování dojde k porušení mezinárodních závazků České republiky, jeho žádost neměla být vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, v případě vycestování by bylo porušeno jeho právo na soukromý a rodinný život; v jeho případě nelze Kosovo považovat za bezpečnou zemi, hrozí mu tam vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, zjevná nedůvodnost je vyhrazena pro žádosti, jež zjevně nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ustanovení § 16 zákona o azylu je třeba aplikovat restriktivně; do České republiky poprvé přijel X., X. byl v Kosovu naposledy, žalovaný se měl zabývat meritorně důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, je ohroženo jeho právo na soukromý a rodinný život, v České republice má rozsáhlé vazby, naopak v Kosovu nikoliv, i při rozhodování dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je třeba zohlednit právo na soukromý a rodinný život, což žalovaný neučinil, s ohledem na zásadu dobré správy měl žalovaný sám reflektovat práva ohrožená jeho vycestováním, navíc se po návratu může ocitnout v postavení osoby bez státní příslušnosti, což představuje další důvod žádosti o mezinárodní ochranu, žádost měla být posouzena meritorně.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a žalobcova replika

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce v průběhu azylového řízení neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, žádost o mezinárodní ochranu nemá suplovat obecné cizinecké právo, žalobce neprokázal, že v případě neudělení mezinárodní ochrany bude čelit potížím stran soukromého a rodinného života, rodinu zde nemá, naopak v Kosovu má X., je X., nějaké X., přítomnost kamarádů v České republice na uvedeném nic nemění, status bezpečné země se týká i osob bez státního občanství, jež v dané zemi měly poslední místo trvalého bydliště, žalobcovy obavy jsou nadto spekulativní a poprvé se objevují až v žalobě, žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo Kosovo bezpečnou zemí. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. V replice žalobce uvedl, že kosovské státní orgány nepotvrdily jeho státní příslušnost, obavy ze statusu osoby bez státní příslušnosti jsou případné, správnímu orgánu to mělo být zřejmé z jeho vlastní činnosti; setrval na žalobě, aby mohla být řádně zohledněna daná nová skutečnost.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 27. 11. 2020 uvedl, že se narodil v X. v Kosovu, v bývalé Jugoslávii, je státním příslušníkem Kosova, je albánské národnosti, je schopen se dorozumět česky, albánsky a srbsky, náboženským přesvědčením je muslim, nemá politické přesvědčení, s politikou nemá nic společného, je X., nějaké X., ve vlasti naposledy bydlel v X., X. odjel z Kosova
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

automobilem do X., od té doby je zde, jen X. byl krátce ve vlasti, cestovní doklad nemá, stejně tak dříve nepobýval ve státech Evropské unie ani mu v jiném státu nebylo uděleno vízum či povolení k pobytu, v České republice žádal o mezinárodní ochranu již dvakrát, X., když tam byl za X., žádal tam, aby u něj mohl zůstat, všechny žádosti byly jen kvůli dokladům, stran zdravotního stavu má X., bere na to prášky, jinak se neléčí, jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné potíže ani zvláštní potřeby či omezení; o mezinárodní ochranu žádá, protože v Kosovu nemá nikoho, co by tam dělal, je tady přes X., vše má tady, kamarády atd., většinu života je zde.

7. Během pohovoru vedeného dne 27. 11. 2020 žalobce dále uvedl, že od X. se do Kosova nikdy nevrátil, z vlasti vycestoval na svůj jugoslávský pas, při odjezdu neměl potíže při hraniční kontrole, Kosovo opustil, jelikož se jel podívat za kamarády, seznámil se tu s jednou dívkou a kvůli ní tady již zůstal, jiný důvod odjezdu z vlasti neměl, v Kosovu nikdy žádné potíže neměl, nebyl a není tam trestně stíhán, o mezinárodní ochranu žádá kvůli dokladům a protože se tam nemá kam vrátit, má v zemi původu X., ale ti mají X., je to už X., k důvodům své žádosti nic dodat nechce, vše uvedl, v Kosovu není nic, co by mu tam hrozilo, raději by zůstal zde, nic doložit nechce, námitky k protokolu o pohovoru nemá.
8. Ve správním spisu je obsažena zpráva o zemi původu, konkrétně informace OAMP, Kosovo, Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu ze dne 25. 9. 2020.
9. Dne 27. 11. 2020 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. Nechtěl se seznámit s obsahem podkladů, vyjádřit se k nim, navrhnout jejich doplnění ani uvést nějaké další skutečnosti či nové informace, jež by měly být vzaty v úvahu při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2020.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
14. Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

15. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*
- 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,*
 - 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,*
 - 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a*
 - 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížíjí nad stavem dodržování lidských práv.*
16. Podle ustanovení § 2 bodu 11 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Kosovo.*
17. Žalobní námitky směřovaly proti závěrům žalovaného, že Kosovo lze považovat za bezpečnou zemi i v konkrétním žalobcově případě, samotný status Kosova coby bezpečné země zpochybňován nebyl.
18. Je nutno uvést, že žalobce neprokázal, že by Kosovo pro něj nebylo bezpečnou zemí. Přitom pochází-li žalobce z bezpečné země původu, neplatí pro něj rozložené důkazní břemeno běžné v meritorně posuzovaných azylových věcech, ale musí sám dokázat tvrzené skutečnosti. K důkaznímu břemeni v řízení s žadateli o mezinárodní ochranu, kteří pochází z bezpečné země, se setrvale vyjadřuje i Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), jenž např. v usnesení ze dne 16. 9. 2021, č. j.: 1 Azs 219/2021 – 25, konstatoval: „K tomu je však třeba uvést, že charakteristickým znakem rozhodování o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je zdůraznění důkazního břemene žadatele. V takovém případě totiž leží hlavní odpovědnost za prokázání toho, že se o bezpečnou zemi původu nejedná, na žadateli (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020-32, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020-68, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020-34, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země náležející mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“
19. Co se týká žalobcových tvrzení, nemohla vést žalovaného k úvahám o tom, že by Kosovo pro něj nemělo být bezpečnou zemí. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu „kvůli dokladům“ a „protože se nemá kam vrátit“. Potřebu dokladů žalobce nikterak nespecifikoval, k druhému důvodu uvedl, že ve vlasti již nebyl X. a vše má tady včetně kamarádů; jak rovněž sdělil během pohovoru, v Kosovu žádné potíže neměl a nic by mu tam nehrozilo. Nedostatek zázemí ve vlasti ani potřeba získat doklady nepředstavují okolnosti, pro něž by mohlo být pro žalobce Kosovo ne-bezpečnou zemí, naopak, jak lze Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dovodit z jeho tvrzení, Kosovo by pro něj bylo bezpečnou zemí, jelikož by mu tam dle jeho vlastních slov nic nehrozilo. Země je považována za bezpečnou, splňuje-li čtyři základní podmínky upravené v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, chce-li žalobce, který pochází z bezpečné země, aby byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena meritorně, musí prokázat, že alespoň některá z podmínek v jeho konkrétním případě splněna není. Žalobce v daném ohledu plně tíží důkazní břemeno (na rozdíl od meritorního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu), neboť musí vyvrátit presumpci bezpečnosti uvedené země. Žalobce však neunesl ani břemeno tvrzení, z jeho sdělení o potřebě zajištění si dokladů a nedostatku zázemí ve vlasti nevyplývá nesplnění některé ze čtyř kumulativních podmínek pro označení země (Kosova) za bezpečnou. Žalobce tudíž v azylovém řízení neprokázal ne-bezpečnost Kosova ve svém konkrétním případě.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč posoudil žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou, resp. proč neshledal Kosovo ne-bezpečnou zemí ve vztahu k žalobci. Sdělil také všechny podklady, z nichž vycházel; základem byly jak údaje k žádosti a obsah pohovoru, tak souhrnná zpráva o aktuální situaci v zemi původu ve vztahu k označení Kosova za bezpečnou zemi. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, z jakých zjištění žalovaný vycházel, jakými úvahami se při rozhodování řídil a proč dospěl k závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti; odůvodnění napadeného rozhodnutí je koherentní a logické, s relevantní odezvou ve shromážděných podkladech, není proto zmatečné ani nepřezkoumatelné. Stav věci byl spolehlivě zjištěn s pomocí shromážděných podkladů; souhrnná informace OAMP byla dostatečná ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. S ohledem na ustanovení § 16 odst. 3 věty druhé zákona o azylu se žalovaný nemusel zabývat, zda žalobce uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování dle § 12 zákona o azylu či vážné újmy dle ustanovení § 14a téhož zákona. Všechny podstatné skutečnosti byly zjištěny, žalovaný přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný srozumitelně vyhodnotil podklady o zemi původu a individuálními poměry žalobce se zabýval na s. 3 svého rozhodnutí.
21. Ve věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z bezpečných zemí leží důkazní břemeno na jejich straně, nemůže obstát námitka nedostatečného šetření žalovaného; jak bylo uvedeno výše, žalobce neprokázal ne-bezpečnost Kosova vůči své osobě, žalovaný potom uvedené řádně konstatoval a odůvodnil, žádnou nezákonnost v jeho postupu ani závěrech shledat nelze.
22. Soud se neztotožnil s žalobcovými závěry o potřebě restriktivní aplikace ustanovení § 16 zákona o azylu jako celku. Předmětné ustanovení obsahuje dva zásadně odlišné režimy, byť při splnění všech podmínek je pokaždé důsledkem zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu včetně jeho návětí je skutečně třeba vykládat restriktivně, týká se situací, kdy žadatelé neuvádí skutečnosti svědčící o hrozbě pronásledování (§ 12 zákona o azylu) či nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu), musí jít o skutečnosti zjevně mimoběžné s důvody relevantními pro udělení mezinárodní ochrany, jinak se poskytování ochrany stává neúčinným a nedostatečným. S ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu, jež bylo aplikováno v žalobcově věci, je tomu ale zcela jinak. Dané ustanovení pracuje s konceptem bezpečných zemí, jejichž charakteristika dává obecnou záruku určitých lidskoprávních standardů, které existenci pronásledování i vážné újmy činí obecně velmi nepravděpodobnou. V případě bezpečných zemí představuje výjimku naopak oprávněnost hrozeb pronásledování a nebezpečí vážné újmy, výjimku, kterou musí žalobce prokázat,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

neboť neodpovídá běžně se vyskytujícím případům v dané zemi. Aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu není výjimkou, ale u žadatelů z bezpečných zemí je naopak pravidlem, jeho použití není namístě vykládat restriktivně. Rozsudek městského soudu ze dne 24. 6. 2019, sp. zn.: 2 Az 17/2019, na nějž odkázal žalobce, se zabýval ustanovením § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (dnes § 16 odst. 3 téhož zákona), netýkal se ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, jež má zcela jiný aplikační režim, a proto není na nyní projednávanou věc přílehlavý.

23. Celkem rozsáhle žalobce brojil proti neuplatnění ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podmínkami pro jeho aplikaci se ale žalovaný zabývat nemusel. V případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se již neposuzuje, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 ani § 14a zákona o azylu (§ 16 odst. 3 zákona o azylu). S předestřeným judikátem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2020, č. j.: 60 Az 75/2019 – 33, se městský soud neztotožňuje, při aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu nelze zvlášť zkoumat podmínky ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ostatně, předestřený rozsudek krajského soudu NSS rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j.: 7 Azs 347/2020 – 23, zrušil s odkazem na dosavadní ustálenou judikaturu, která je v souladu s výše uvedeným názorem městského soudu (při splnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu již není namístě se zabývat existencí důvodů dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona): *„Nejvyšší správní soud se k institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země pro zjevnou nedůvodnost opakovaně vyjádřil a jeho judikatura je v tomto ohledu konstantní. Například v nedávném usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, soud vyslovil, že „pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“ (důraz přidán). Tentýž názor vyslovil zdejší soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, v poslední době jej potvrdil rovněž v usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 34, v usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, v usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 34, či v usnesení ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020 - 68. V řízení s žadatelem z bezpečné země původu, který nedoloží, že v jeho případě tuto zemi nelze za bezpečnou považovat pak „podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 36, důraz přidán). Stejný názor vyslovil zdejší soud již v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 3 Azs 208/2005 - 50, v poslední době jej potvrdil rovněž v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 34, či ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68). Nejvyšší správní soud si je vědom, že některá z poukazovaných rozhodnutí zdejšího soudu byla vydána až po vydání nyní posuzovaného rozsudku krajského soudu. V žádném však nebyl učiněn odklon od dosavadní linie judikatury, naopak na konstantní judikaturu navazují, a právní názor Nejvyššího správního soudu na institut zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země pro zjevnou nedůvodnost zůstává nezměněn.“* Na uvedeném nic nemění ani žalobcův odkaz na zásadu dobré správy; vyjít vstříc žadatelům o mezinárodní ochranu nemůže znamenat porušování právních předpisů v jejich prospěch, po konstatování důvodů dle ustanovení § Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

16 odst. 2 zákona o azylu nebyl žalovaný oprávněn zkoumat splnění podmínek dle ustanovení § 14a odst. 2 téhož zákona, neboť by postupoval v rozporu se zákonem, konkrétně ustanovením § 16 odst. 3 zákona o azylu, stejně jako v rozporu s přdestřenou ustálenou judikaturou NSS.

24. V závěru žaloby a v replice žalobce namítal svůj status osoby bez státní příslušnosti. Předně není vadou napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný nevnímal a nehodnotil žalobce jako osobu bez státní příslušnosti, neboť žalobce v azylovém řízení nic takového neuváděl a daná okolnost ani nevyšla nikterak najevo, naopak žalobce se identifikoval jako kosovský státní příslušník a daný závěr vyplýval i z dokumentů obsažených ve správním spisu; uváděl-li žalobce v azylovém řízení, že o mezinárodní ochranu žádá „kvůli dokladům“, nebylo z uvedeného možné jakkoliv dovodit obavy z postavení osoby bez státní příslušnosti, zvláště při vědomí žalobcova původu z bezpečné země nebyl žalovaný povinen klást k řečenému doplňující dotazy. Nicméně, ani označení žalobce coby osoby bez státní příslušnosti by na konečném posouzení, tj. na zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, nemohlo nic změnit. Stejně jako u ostatních skutečností by žalobce pocházející z bezpečné země musel prokázat, že status osoby bez státní příslušnosti z něj činí osobu, pro niž není Kosovo bezpečnou zemí. Samotný status osoby bez státní příslušnosti přitom není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S uvedeným závěrem se ztotožňuje NSS, který v rozsudku ze dne 12. 6. 2019, č. j.: 6 Azs 73/2019 – 40, s odkazem na ustálenou judikaturu uvedl: *„Otázkou postavení osob bez státní příslušnosti v řízení o mezinárodní ochraně se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 112/2014 – 66, nebo v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Azs 355/2017 – 33. Z konstantní judikatury vyplývá, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany bez dalšího není absence státní příslušnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že „[f]ormou azylu nelze [...] poskytnout subsidiární ochranu apatridům, kteří jsou apatridy bez dalšího, tj. osobám, které nepožívají de iure či de facto ochrany „pouze“ pro skutečnost, že nejsou státními občany určitého státu [...] Důvodem poskytnutí ochrany apatridům formou azylu by například bylo jednání státu, který by své občany zbavil státního občanství z azylově relevantního důvodu, a učinil je tak osobami bez občanství, popřípadě by osoby bez občanství vystavil takovému pronásledování z azylově relevantních důvodů (tj. odepření de facto ochrany), že by bylo nemožné nadále na území takového státu setrvat“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 – 64, publ. pod č. 1659/2008 Sb. NSS). Dále lze poukázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 Azs 175/2016 – 56, v němž soud v rámci posuzování případu, kdy od podání poslední žádosti o mezinárodní ochranu vyvstala odůvodněná obava, že cizinec již není občanem své země původu, konstatoval, že se v dané věci nejednalo o novou skutečnost relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, neboť cizinec netvrdil a v řízení ani takové skutečnosti nevyplývaly, že by o státní příslušnost přišel z důvodu pronásledování motivovaného azylově relevantním znakem.“ Přitom NSS obdobný závěr dovodil již v právních větech k rozsudku ze dne 10. 1. 2007, č. j.: 6 Azs 80/2006 – 64, publ. pod č. 1659/2008 Sb. NSS: „I. Apatridé (osoby bez státního občanství), jejichž postavení je charakterizováno absencí efektivní ochrany de iure nebo de facto ze strany země původu, mohou požívat azylové ochrany podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pouze za předpokladu, že je ztráta ochrany v jejich případě výsledkem příčinné souvislosti pronásledování z azylově relevantního důvodu.; II. Příslušnost ke skupině osob bez státního občanství státu, který obývají, nelze samu o sobě (aniž je provázena dalším znakem sociálně specifickým) považovat za znak příslušnosti k sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Z informace OAMP ze dne 25. 9. 2020 nikterak nevyplývá ne-bezpečnost Kosova pro osoby bez státní příslušnosti, žalobce pak v žalobě a replice rozvíjel úvahu, že je osobou bez státní příslušnosti, avšak nikterak konkrétně netvrdil, proč by pro uvedené osoby nemělo být Kosovo bezpečnou zemí, tím spíše stran daných skutečností neunesl důkazní břemeno, a proto aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu není zpochybněna ani v případě statusu žadatele coby osoby bez státní příslušnosti, ani s přihlédnutím k této nové skutečnosti nejsou splněny podmínky pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

25. Soud ve věci neprováděl další dokazování (ať už dokumenty, na něž bylo odkazováno v žalobě, tak ani materiály připojenými k replice), neboť si dílem vystačil s podklady obsaženými ve správním spisu, dílem posoudil žalobcovu situaci i pro případ statusu osoby bez státní příslušnosti.
26. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.